

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

— Я піду з тобою на весілля.
Слова, яких я ніколи — навіть у найбезумніших мріях (а повірте, я маю багату уяву!) — не сподівалася почути цим глибоким та густим тембром, досягнули моїх вух.

Дивлячись на свою каву, я скосила очі, намагаючись знайти хоч якусь ознаку отруйних речовин у повітрі навколо. Принаймні це пояснило б те, що відбувається. Але ні.

Нічого. Лише залишки мого американо.

— Я зроблю це, якщо тобі хтось так сильно потрібен, — знову пролунав глибокий голос.

З широко розплющеними очима я підняла голову. Розтулила рота, потім стулила знову.

— Розі... — я змовкла. Слова зірвалися пошепки: — Він справді тут? Ти його бачиш? Чи мені щось підсипали в каву, а я не помітила?

Розі — моя найкраща подруга й колега в *InTech*, нью-йоркській інженерній консалтинговій компанії, де ми познайомились і працювали, — повільно кивнула. Я дивилася, як її темні кучері колихаються під цей рух і як вираз зневіри затьмарює її завжди м'які риси. Вона притишила голос:

— Ні. Він тут.

Вона швидко крутнула головою, глянувши повз мене.

— Привіт. Доброго ранку! — дзвінко сказала вона, перш ніж знову звернути увагу на моє обличчя. — У тебе за спиною.

Розтуливши губи, я довгу мить дивилася на свою подругу. Ми стояли в дальньому кінці коридору на одинадцятomu поверсі штаб-квартири *InTech*. Наші кабінети були відносно поряд, тож, щойно ввійшовши в будівлю,

розташовану в самому серці Мангеттена, поблизу Центрального парку, я пішла одразу до неї.

Моїм планом було взяти Розі та разом з нею впасти в оббиті дерев'яні крісла, що слугували почекальнею для клієнтів, зазвичай незайняті о такій ранній порі. Але нам не вдалося. Якимось чином я прохопилася раніше, ніж ми встигли сісти. Ось як сильно моя біда потребувала негайної уваги Розі. А потім... потім він матеріалізувався нізвідки.

— Мені повторити втретє?

Від його запитання моїм тілом прокотилася нова хвиля ошелешення, від якого кров стигла у венах.

Він не мав повторювати. Не тому, що не міг, просто його слова не мали жодного бісового сенсу. Не в нашому світі. Не в тому, де ми...

— Ну, добре, — зітхнув він. — Можеш узяти із собою мене.

Він зупинився, заново вкидаючи мене в цю крижану тривогу.

— На весілля твоєї сестри.

Моя спина застигла. Плечі затерпли.

Я навіть відчула, як різким рухом натягується моя сатинова блузка, заправлена у штани кольору верблюжої шерсті.

Я можу взяти із собою його.

На весілля моєї сестри. Як мого... кавалера?

Я кліпнула. Його слова луною відгукувались у мене в голові.

А тоді раптом щось у мені зірвалося. Від абсурдності того, що відбувалося — який би збочений жарт не намагався зіграти зі мною цей чоловік, котрому достеменно не можна було довіряти, — до мого горла підкотило пирхання, досягло губ і зірвалося швидко й голосно. Наче з нетерпінням.

З-за спini долинуло бурчання:

— Що смішного? — Його голос стихився, охолов. — Я кажу цілком серйозно.

Я втрималася від ще одного вибуху сміху. Я не повірила. Ні на мить.

— Він це справді серйозно, — сказала я Розі, — з тими ж шансами, що зараз нізвідки вистрибне Кріс Еванс і освідчиться мені в невмирущому коханні.

Я демонстративно поглянула праворуч і ліворуч.

— Нісенітниця. Тож, Розі, ти казала про... містера Френкеля, так?

Містера Френкеля не було.

— Ліно, — промовила Розі з тією фальшивою усмішкою на всі зуби, що з'являлася, коли вона не хотіла бути грубою.

— Схоже, він усе ж серйозно, — сказала вона крізь свою моторошну усмішку. Вивчаючи поглядом чоловіка, який стояв позаду мене. — Так. Здається, він може бути серйозним.

— Ні. Не може, — похитала головою я, все відмовляючись озирнутись і визнати ймовірність того, що моя подруга має рацію.

Цього бути не могло. Неможливо, щоб Аарон Блекфорд, мій колега й давніше лихо на мою голову, хоч спробував запропонувати подібне. Нізащо.

З-за спини пролунало нетерпляче зітхання.

— Це вже починає набридати, Каталіно.

Довга пауза. А тоді ще один шумний видих злетів з його губ, цього разу довший. Але я не обернулася. Стояла на своєму.

— Від того, що ти мене ігноруєш, я не зникну. Ти ж знаєш. Я знала.

— Та це не означає, що не варто спробувати, — буркнула я собі під носа.

Розі зміряла мене поглядом. Потім знов зазирнула мені за спину з незмінною широкою усмішкою.

— Вибач, Аароне. Ми тебе не ігноруємо. — Її усмішка зробилася напруженою. — Ми... дещо обговорюємо.

— Ні, ігноруємо. Не треба жаліти його почуття. Він їх не має.

— Дякую, Розі, — сказав Аарон моїй подрузі, і в його голосі трохи поменшало звичайної холодності. Не те щоб він бував із кимось чемним. Чемність — це не про Аарона.

Навряд чи він навіть умів дружньо поводитись. Але він завжди ставав менш... похмурим, коли звертався до Розі. Гречність, яка ніколи не поширювалася на мене. — Ти не могла б попросити Каталіну обернутися? Я хотів би звертатися до її обличчя, а не до потилиці.

Його тон впав до мінусової температури.

— Звісно, якщо це не один з її жартів, яких я ніколи не розумів, а тим паче — не вважав дотепними.

Жар розлився моїм тілом, досягнувши обличчя.

— Звісно, — погодилася Розі. — Гадаю... Гадаю, я це можу.

Її погляд перескочив з тієї точки позаду мене на моє обличчя, брови піднялися.

— Ліно, ем-м... Аарон хотів би, щоб ти обернулася, якщо це не один з тих жартів, які...

— Дякую, Розі. Я зрозуміла, — процідила я крізь зуби. Я відчувала, як палають щоки, і відмовлялась обернутися до нього. Це означало б, що він переміг, яку б гру він не вів. До того ж він щойно назвав мене недотепною. Він. — Якщо твоя ласка, перекажи Ааронові, що, як на мене, не можна вважати смішними, а тим паче розуміти жарти, коли не маєш почуття гумору. Було б чудово. Дякую.

Розі почухала скроню, благально дивлячись на мене. «Не змушуй мене цього робити», — неначе молила вона.

Я подивилась на неї розширеними очима, ігноруючи її благання й закликаючи зробити це.

Вона видихнула, а потім ще раз зазирнула мені за спину.

— Аароне, — сказала вона, ще ширше всміхаючись своєю фальшивою усмішкою, — Ліна вважає, що...

— Я почув, Розі. Дякую.

Я так налаштувалася на нього (або на все це), що помітила незначну зміну в його голосі — сигнал переходу на тон, який він брав лише зі мною. Так само сухий і холодний, але додатково приправлений зневагою та відчуженням. За яким незабаром настане похмура гримаса. Не треба було навіть озиратись на нього, щоб знати це. Чомусь він

завжди був таким, коли йшлося про мене й про те... що було між нами.

— Я цілком упевнений, що Каталіні там унизу добре чути мої слова, та якби ти сказала їй, що я маю працювати й не можу і далі розважати її отак, я був би вдячний.

«Там унизу? Дурний здоровило».

Я мала середній зріст. Середній для іспанки, звісно. Та все ж середній. Я була метр шістдесят — майже шістдесят два заввишки, красно дякую.

Зелені очі Розі знов обернулися до мене.

— Ось, Аарон має працювати, і він був би вдячний.

— Якщо... — я змовкла, почувши, як високо й пискляво це пролунало. Кахикнула і спробувала знову. — Якщо він такий зайнятий, то скажи йому, будь ласка, нехай не соромиться звільнити мене від усього цього. Нехай повертається до свого кабінету і своїх трудоволічних дій, які він так дивовижно призупинив, щоб пхати носа у справи, які його не обходять.

Я дивилася, як моя подруга розтуляє рота, але чоловік позаду мене заговорив раніше, ніж вона встигла видати хоч звук:

— Що ж, ти чула, що я сказав. Мою пропозицію. Добре. Пауза. У яку я мовчки вилаялася.

— То яка твоя відповідь?

На обличчі Розі знову відбився шок. Я не зводила з неї погляду й могла уявити, як мої темно-карі очі червоніють від дедалі більшої люті.

Моя відповідь? Якого чорта він намагається досягти? Чи це новий, винахідливий спосіб влізти в мою голову? В мою психіку?

— Я гадки не маю, про що він каже. Я нічого не чула, — збрехала я. — Це теж можеш йому переказати.

Розі заклала локон за вухо й дуже швидко перевела погляд на Аарона, а тоді знову на мене.

— Гадаю, він про той момент, коли запропонував піти разом з тобою на весілля твоєї сестри, — тихим голосом пояснила

вона. — Знаєш, одразу після того, як ти сказала мені, що все змінилось і тепер тобі треба кого-небудь — кого завгодно — знайти, щоб поїхати разом до Іспанії й піти на те весілля, бо інакше ти помреш повільною, болісною смертю, і...

— Гадаю, я зрозуміла, — випалила я, відчуючи, як знову горить обличчя від усвідомлення, що Аарон усе це чув. — Дякую, Розі. Можеш більше не нагадувати.

Інакше я помру повільною, болісною смертю просто зараз.

— Здається, ти вжила слова «у відчаї», — втрутився Аарон.

На цьому в мене запалали ще й вуха, мабуть, спалахнувши п'ятьма відтінками радіоактивно-червоного.

— Ні, — відрізала я. — Я цього не казала.

— Ти... щось таке казала, серденько, — підтвердила моя найкраща — ні, відтепер колишня найкраща подруга.

Звувивши очі, я промовила самими губами: «Якого дідька, зраднице?».

Але вони обоє мали слухність.

— Гарзд. Ну, казала. Це не означає, що я у відчаї.

— Так кажуть люди в повній безвиході. Але якщо так тобі легше спиться вночі, Каталіно, то нехай.

Вилаявшись під носа, уже вкотре за цей ранок, я на мить заплющила очі.

— Тебе це не обходить, Блекфорде, але я не в безвиході, зрозуміло? І сплю я чудово. От серйозно, ніколи не спала так добре, як зараз.

Ще одна брехня до купи, еге ж? Усупереч тому, що щойно заперечувала, я була у справжньому, безнадійному відчаї, намагаючись знайти собі супутника на те весілля. Та це не означає, що я...

— Авжеж.

За іронією долі, з усіх клятих слів, які того ранку промовив Аарон Блекфорд мені в потилицю, саме це слово зірвало з мене маску вдаваної незворушності.

Оце «авжеж», вимовлене так зневажливо, втомлено й категорично, так по-ааронівськи.

«Авжеж».

Моя кров скипіла.

Це була така імпульсивна, машинальна реакція на це слово з п'яти літер — яке нічого б не означало, якби його промовив хтось інший, — що я навіть не усвідомила, як розвернулася всім тілом, доки не стало запізно.

Через його неймовірний зріст переді мною опинилися широкі груди під випрасуваною білою застігнутою сорочкою, від якої так і кортіло вчепитись у тканину, зім'яти її, бо хто стрибав по життю таким прилизаним і бездоганим увесь клятий час? Аарон Блекфорд — ось хто.

Мій погляд ковзнув по його могутніх плечах і міцній шії, досягнувши лінії щелепи. Його губи утворювали рівну лінію, що я й очікувала побачити. Мої очі помандрували далі, зустрівшись з його синіми очима — чия синь нагадувала мені глибину океану, де все таке холодне й неживе, — і побачивши, що вони дивляться на мене.

Одна з його брів піднялася.

— *Авжеж?* — прошипіла я.

— Так.

Його голова, увінчана чорним, як вороняче крило, волоссям, кивнула один раз, не зводячи погляду з мене.

— Не хочу гаяти час, сперечаючись про те, чого ти з упертості не визнаєш, тож так. *Авжеж*.

Цей синьоокий чоловік, який доводив мене до сказу і, мабуть, більше часу прасував сорочки, ніж спілкувався з іншими, не змусить мене втратити терпець із самого ранку.

Через силу опанувавши своє тіло, я зробила довгий глибокий вдих. Заклала пасмо каштанового волосся за вухо.

— Якщо це таке марнування часу, то я щиро не розумію, чому ти досі тут. Будь ласка, не стій тут через мене або Розі.

Неоднозначний зойк злетів з вуст *міс Зрадниці*.

— Не буду, — рівним тоном погодився Аарон. — Та ти досі не відповіла на моє запитання.